

Det kan gjerne være, at man vil finde Mangel paa Konsekvents deri, men jeg skal dertil sige en Betragtning, der dog har noget Værd, nemlig den, at naar der overhovedet skal komme en Adresse fra Folkethinget — og jeg tror at der vil komme en Adresse, — synes det dog ogsaa at kunne være de Medlemmer, som ikke vilde stemme for den, om at gjøre, at Adressen bliver udtrykt saaledes, som de i og for sig helst maatte ønske den udtrykt. Jeg kan ikke stemme for denne Adresse, fordi jeg, som jeg alt har tilladt mig at nævne, er traadt ind her i Salen med det bestemte Forsæt — jeg kunde gjerne sige det Mandat, naar der ikke var en Grundlovsparagraf, der sagde, at en Rigsdagsmand alene skal rette sig efter sin Overbevisning — at jeg skulde og kunde forhandle med Hans Majestæts Regjering, og med det Saab, at der vilde kunne komme Noget ud af denne Forhandling, og jeg har ikke høit Seilighed til at forandre min Altsuelse i den Retning. Dernæst kan jeg ikke stemme for Adressen, fordi jeg ikke ser nogen Sikkerhed for, at derved opnaas Noget; det er jo en Mulighed, men der er jo ikke Tale om at fordrø et Systemskifte; det er udtrykt tydelig nok i Adressen, at, hvad der er Tale om, kan opnaas ved Personskifte, men deri er der for mig ikke nogen Garanti for, at det vil lykkes, men der maatte være en stor Sandsynlighed derfor, naar mine gode Ønsker i den Retning skulle følge med paa en saadan Maade, at jeg turde gaa med til at stemme for Adressen. Endelig kan jeg ikke stemme for denne, fordi den paakalder „en Ledelse fra oven,“ og jeg har den Tro og det Saab, at denne Ledelse fra oven ikke vil udeblive, naar det rette og beleilige Tidspunkt er der, selv om den ikke paakalderes fra vor Side.

Formanden: Det ærede Medlem for Rjøbenhavns 1ste Valgkreds har Ordet.

Minestad: Jeg frasalder Ordet.

Solstein-Ledeborg: Der blev før omtalt et Parti, som hed Forsatningspartiet, og som jeg for mit Vedkommende blev henveget til. Jeg skulde ikke have omtalt dette Parti, desvorn det ikke var blevet omtalt før, men jeg maa nu sige dertil, at dette Parti har jeg aldrig vidst eksisterede, før længere Tid efter, at jeg havde underskrevet Mindretalserklæringen i Efteraaret, da jeg pludselig opdagede, at jeg paa flere Steder var nævnt som Medlem af dette Parti, hvilket i høi Grad forbausede mig, skjøndt det, at Ens Person saaledes bliver tagen til Indtægt, kan ganske vist være meget smigrende; Berettigelsen af Udtrykket Forsatningspartiet kan jeg overhovedet ikke indrømme, thi oprigtig talt er der for dette Forsatningsparti blevet brugt Argumenter, som efter min Overbevisning ikke tyde paa nogen overdreven Iver for Forsatningen. Dette Parti kender jeg altsaa slet

ikke, jeg er fuldkommen uskyldig deri. Overhovedet skal jeg gjøre opmærksom paa, at, naar det blev bemærket af et æret Medlem, jeg tror af det ærede Medlem for Rjøbenhavns 5te Valgkreds (Vilje), at der var Medlemmer — og jeg veed ikke, om jeg var indbefattet deri, eller om jeg skal henholde mig, til hvad der senere kom til mig personlig — der havde staaet meget skarpt imod det forenede Venstre — jeg tror, det ærede Medlem brugte dette Ord eller i alt Fald Ordet Venstre — men som nu paa en Gang i denne Sag stod paa en anden Maade, da tror jeg, at heri er en Feiltagelse tilstede, det har sin Grund deri, at det ærede Medlem opfatter min Stilling noget forkert; jeg har aldrig staaet skarpt imod noget Parti, jeg kan staa skarpt mod enkelte Retninger, mod en Lov, et Forslag, som jeg ikke synes om, men det er mig fuldstændig ligegyldigt, fra hvilken Side det kommer; naar Forslaget er saaledes, at det ikke synes mig forsvarligt at gaa ind paa det, saa staaar jeg imod det, men naar det synes mig forsvarligt, saa staaar jeg ikke imod det, og hele denne Tale om, at jeg skulde staa skarpt imod et Parti, er fuldstændig uanvendelig paa mig. Da jeg underskrev Mindretalserklæringen, forpligtede jeg mig, som jeg gjorde opmærksom paa i mit forrige Foredrag, hverken til at støtte et Parti, som kaldes Forsatningspartiet og som ikke eksisterer, eller til at angribe eller staa skarpt overfor et andet Parti, som jeg maatte kan være enig med i mange forskjellige Ting. Jeg har kun sagt, at, saalænge det Spørgsmaal forelaa, om Finantsloven skulde gaa til 2den Behandling, støttede jeg Regjeringen; nu har Regjeringen faaet Finantsloven til 2den Behandling, og naar der ikke foreligger en Adresse, som efter Regjeringens og min Mening stiller Fordringer op, som ere for skæppe, saaledes som i Foraaret, saa er hele den foregaaende Situation forbi, og at den ikke knyttede os sammen i et uopløseligt Bånd, er soleklart, og oprigtig talt har jeg ogsaa troet, at dette altid har været ikke blot den rigtige Opfattelse, men ogsaa Regjeringens Opfattelse; for saa vidt jeg nemlig har forstaaet Regjeringen de andre Gange, var dens Stilling den, at det var Sagen, disse principielle Spørgsmaal, den kæmpede imod med alle Midler, men at den, naar det kun gjaldt om Personerne, var villig til at forlade sin Plads. Nu i dette Dieblit dreier Spørgsmaalet sig efter min Mening netop kun om Regjeringens Personer. Efter min Opfattelse — det kan være, at den er forkert — kan jeg ikke se Andet, end at den Kamp, der førtes tidligere, inden vi fik Finantsloven til anden Behandling, nu for Dieblittet er ikke mere, og at den Strid, der omtales i Mindretalserklæringen, og som fik os til at underskrive denne, ikke findes mere; jeg nu fuldstændig Waabenhvile, fuldstændig Stilstand, en meget forsonlig Stemning fra alle Sider, antager jeg, indtil Videre, skjøndt jeg tvivler lidt derom, naar jeg ser til den Side (høire),